

Гледам моите
познати:
Кольо, Пенчо,
Асен, Страти,
Чочо Понин
тамо още,
на класа
любимец общи,
веселяк и
смехотворец,
малко поет,
стихотворец.
Той усмихнат,
отдалече
къмто мене
се притече
и ми каза
той полека,
с някаква
въздишка лека :
— Днес
във „Весела дружина“
пратих мое
стихоплетче —

само от едно
куплетче!

Отведнъж се
звън понесе
и високо вест
разнесе:
„Тин, тин, тин,
тинтири-тин,
сядай си на своя
чин! . . .“
Кой надолу,
кой нагоре,
по стълбища,
коридори,
разпавъркахме се
всички,
като ято
диви птички . . .

Скоро тая буря
стихна,
замълча се
и утихна.